

ЗАЩО БОГ ДОПУСКА ВЪЗДЕЙСТВИЕ НА ЗЛИЯ ДУХ

Много често, в разговори, отделни хора, които идват да търсят освобождение от своите проблеми, поставят тези и подобни въпроси: Защо Бог допуска това? Защо Бог позволява злият дух да руши семейството ми? Защо позволява да стават такива трагедии в семейството ни? Защо това изпитание или това зло?

На тези и на подобните въпроси не е възможно да се даде универсален отговор. Съществуват множество причини. Можем да ги разделим на три категории: 1. Наказание за грях, 2. Бог желае да ни подтикне към прошка, 3. Бог чрез тези изпитания желае да ни обучи да бъдем постоянно бдителни и силни във вярата и упованието в него.

1. Наказание за грях

Човек обикновено не пада изведнъж в грях. Най-често това става, след като започне да занемарява дневните молитви. Последствие от това е инертност и апатичност в религиозния живот. След това идва занемаряване на редовното посещение на Светата литургия в неделя, все по-рядка Св. изповед и Св. причастие, обезценяване на различни религиозни ритуали.

Но когато човек занемари и започне да пропуска онези средства, които хранят вярата, а които Господ дава чрез своята Църква на своите вярващи, тогава

незабележимо, по много хитър начин, в човек започва да се вмъква суеверието. С други думи, когато човек вече не вярва в истинския Бог, все повече пада в религиозна индиферентност и започва да отхвърля всяка форма на религиозност. Обхваща го все повече духът на днешния рационализъм, който убеждава човек, че човешкият разум има решения за всички проблеми и че съвременната наука ще реши всичко и че затова на човек не му е необходим Бог. А когато отхвърля Бога, който е Абсолютно същество, тогава човек всъщност издига себе си на нивото на абсолютно същество, като уверява себе си, че за него всичко е възможно. Значи, прави себе си Бог, и тук се корени атеизмът, или като отрича съществуването на Бога (теоретичен атеизъм), или като живее и се държи, сякаш няма Бог и в живота не му е необходим (практичен атеизъм).

Тук вече човек пада в неизбежен жизнен капан, който Лукавият много умело му предлага: кланяне на фалшиви богове, идоли. Човек, вместо на Бога, започва да се кланя на пари, материално богатство и подчинява на това всичко в живота си. Някой става роб на желанието за авторитет, почести, кариеризъм и тогава пред нищо не се спира, за да осъществи това в живота си. На някои хора пък в живота идоли стават разни спортисти, политици, актьори и подобни.

Когато човек отхвърли Бога, тогава най-често поставя себе си на негово място и така в него се вмъква себелюбие, егоизъм, а от тази жизнена позиция се раждат разни несправедливости, измами, злословене, клеветене, обиди, омраза, завист, ревност и т. н. Тогава човек започва да смята другия за свой неприятел, който заплашва живота му. Такава позиция има влияние не само върху междучовешките отношения, а в нея се

коренят причините за безброй политически интриги и престъпления, за толкова много социални несправедливости в обществото, за експлоатиране на мнозинството хора в полза на огромните богатства на единици, които безскрупулно експлоатират другите.

От такива житейски позиции много лесно се хлътва в абсолютен релативизъм. В живота нищо не е свето, всичко е позволено в името на фалшива свобода, която в своето високомерие и надутост не признава Божия авторитет и неговите заповеди. С такъв светоглед се рушат всички морални принципи и, вследствие на това, всичко е позволено, разпространяват се разни морални и религиозни заблуди и много лесно се пада в грях срещу Светия Дух; с други думи, това е противене на очевидната истина.

За съжаление, този дух на криво разбрана морална свобода, вкарва една обща обърканост и несигурност и в Църквата, за което могат да допринасят и разни мними, лъжетеолози, които с двусмислените си теории объркват обикновените християни.

И освен това, днес все по-често се появява онази най-негативна позиция спрямо Бога, а именно – сатанизмът. Сатаната все повече желае да установи своето царство и в нашето време. Той е замислил и планирал всичко така, че той властва в интелекта, паметта, волята, в желанията и делата на своите последователи. И, за съжаление, има все повече поклонници.

Ако имаме предвид всички тези факти, тогава за нас ще бъде понятно това, че Господ позволява хора, които са изоставили Бога и в живота си са се отдръпнали от него, да бъдат обладани или обсебени от Дявола, когото сами в свободата си са избрали за свой

„бог“. Защото тях само такава унижително състояние може да ги опомни и да ги доведе на правия път. И за мнозина именно това е пътят на осъзнаването и срещата с живия Господ, вследствие на което става промяна в живота, т.е. чрез обръщане към вярата. Мнозина са онези, които именно по такъв начин откриват Бога и стават убедени вярващи. Нашият народ хубаво го е казал: всяко зло за добро!

2. Бог желае да ни подтикне към прошка

През дългогодишната си практика, в изключително много случаи, при лица, у които недвусмислено можеше да се забележи въздействието на Лукавия, в разговор можех да открия, че Сатаната има мощна власт над даден човек, а понякога и над цялото му семейство, **заради омраза и непращане**. Може би преценката ми е прекалено остра, но от опит знам, че семействата, които имат добри и уравновесени отношения с всички хора, са рядкост. Обаче, много на брой са онези, чиито отношения са нарушени, най-често заради имотни отношения, и то при най-близки роднински връзки, например: родители и деца, братя и сестри, роднини или пък най-близки съседи.

В други случаи взаимоотношенията са се нарушили заради някоя обίδα или някоя несправедливост, която е нанесена да някой човек или цяло семейство. Често причина могат да бъдат караници и упорита ревност и завист или някакво съревнование или съперничество кой повече ще има или кой ще има по-голямо влияние в компанията.

Сатаната е много хитър и добре познава

човешката природа, която е нарушена с първия грях. Той може да разпознае у хората чувствителните и слабите страни на техния характер и много съблазнително да събуди в човек неговата гордост, както и чувства като непреклонност, омраза и отмъщение, които впоследствие водят до дългогодишни нарушения на отношенията между хората.

Ясно е: където има конфликт, омраза, неотстъпчивост и непрощаване, там няма Бог. Защото: „Бог е любов“¹³. В такива ситуации човек и несъзнателно се отваря за злото, следователно, за Сатаната. Тогава той властва, защото хората са му открили пространство за неговите манипулации. Малко са хората, които именно в това разпознават примките на Лукавия, но след това, разбира се, дори не виждат възможност за освобождение.

Когато човек отвори в живота си врата на Лукавия, тогава Лукавият започва да властва над него и тогава в живота на отделни хора и семейства могат да настъпят неизмерими последствия, които ги притискат и обременяват, така че хората имат чувството, че са в омагьосан кръг, от който не виждат изход.

В срещи с хора, при които основният проблем е омраза, или дори отмъщение, старая се да накарам хората да осъзнаят, че техните проблеми по същността си произтичат и се коренят в непрощаването и че няма освобождение и какъвто и да било напредък, докато не се стигне до помирение.

На въпроса на Петър към Исус: „До колко пъти, като ми съгреши брат ми, да му прощавам? До седем пъти ли?“, Исус му отговаря: „До седемдесет пъти по

13 I посл. Йоан, 4, 8; 4, 16 (Бел. прев.)

седем“. С други думи: винаги. **Човек е велик чрез прошката.**

Първо е необходимо човек да прости в сърцето си. А след това, с Божията помощ, да подаде ръка за помирение и просто да забрави и да не се връща повече на онова, което ни отдалечава едни от други и което е било причина за нашите разногласия. Тогава е необходимо да започнем да градим взаимоотношенията си върху любовта и взаимното помирение. Когато стане това, чрез въздействието на Божията милост, тогава Лукавият трябва да отстъпи и да напусне пространството, в което той редица години често е господствал и съблазнявал хората чрез коварното си въздействие. Такива хора тогава обикновено изпитват силно Божие въздействие, промяна на живота, радикално обръщане към Бога и нов живот чрез вярата.

3. Бдителност във вярата

Винаги, когато отстъпим във вярата, когато ни обхване духовна апатия, тогава, разбира се, намалява и нашата бдителност, и пак освобождаваме пространство за Лукавия. А той винаги ни чака тук. Начинът му на въздействие се проявява в коварството, с което желае да преобърне начина, по който човек вижда нещата, да види злото като добро. Това наричаме негово изкушаване. За това имаме много примери в Евангелията.

Веднъж Исус казва на апостолите си: „Вие всички ще се съблазните в мен“ (Марко, 14,27). Те забравят това. Очевидно е, че ако бяха бдителни и постоянно имаха предвид това предупреждение на Исус,

не биха изоставили Исус, когато юдеите го арестуват. Без съмнение, щяха да присъстват във всички мигове на неговото мъчение и смърт. Но Евангелието ни осведомява: „Тогава всички [...] се разбягаха“ и оставят Исус сам.

Исус също така предупреждава учениците си: „Един от вас ще ме предаде“ (Йоан, 13,21). Юда вероятно е почувствал в себе си, че тези думи се отнасят за него. Ако беше бдителен и силен във вярата, сигурно не би издал своя Учител. В Евангелието е записано: „Сатаната влезе в него“ (Йоан, 13,27) и, тъй като не е бдителен, а е отслабил вярата си, изгубва чувството си за морална преценка, предава Исус на юдеите за тридесет сребърника.

Евангелието ни представя онази история, която вече споменахме, когато Исус предупреждава учениците: „Вие всички ще се съблазните в мен!“ (Марко, 14,27). Тогава Петър казва на Исус: „Ако и всички да се съблазнят, аз обаче няма“ (Марко, 14,29). Но Исус му казва: „Преди да пее петелът дважд, ти три пъти ще се отречеш от мен“ (Марко, 14,30). И наистина, това се сбъдва, когато довеждат Исус вързан в двора на първосвещеника. Пред слугите и слугините, в страх за жалкия си живот, Петър три пъти не призна, че има нещо общо с Учителя си, като повтаря: „Не познавам Този човек, за Когото говорите“ (Марко, 14,71). Ако Петър беше бдителен и силен във вярата си, след като е бил предупреден от своя Учител, сигурно не би се поддал на греха, не би се изложил на опасност да го разпознаят и страхливо да се отрича от Учителя си.

И затова, по-късно, в своето послание, поучен от собствения опит, дава поука на всички нас: „Бъдете трезвени, будни. Противникът ви, Дяволът, като ревящ

лъв обикаля, търсейки кого да погълне. Съпротивете му се, стоейки твърди във вярата“ (I посл. Петър, 5,8-9).